

ДА УЧИМ ЗАЕДНО 10

II Б клас, класен ръководител - Добромира Стоева

БЪЛГАРСКИ ЕЗИК И ЛИТЕРАТУРА

21.04 Тема: „ Пипи става нещотърсач“ / Ч, стр. 88 и 89/

Не за първи път ти се срещаш с Пипи. Предполагам, че ти допадна като приятел- тя е забавна, необикновена.Днес ти предлагам да прочетеш друга част от романа „ Пипи Дългото чорапче“ на Астрид Линдрен - „ Пипи тръгва на училище“.

/ След като прочетеш текста, можеш да изгледаш анимационното филмче на адрес: <https://youtu.be/RoOEr6vn3Z4> . /

ПИПИ ТРЪГВА НА УЧИЛИЩЕ

Томи и Аника, естествено, ходеха на училище. В осем часа всяка сутрин тръгваха хванати за ръка, с книжките под мишница.

По това време Пипи обикновено чистеше коня си или обличаше Господин Нилсон в малкото му костюмче, или пък правеше утринната си гимнастика, което ставаше по следния начин: Пипи заставаше изпъната като струна наред пода и скачаше четиридесет и три пъти един след друг, като се премятеше във въздуха. После сядаше върху масата в кухнята и си закусваше най-спокойно с голяма чаша кафе и сандвич със сирене.

Винаги когато поемаха към училище, Томи и Аника поглеждаха с копнеж към Вила Вилекула. Как биха предпочели да си поиграят с Пипи! Ако поне и Пипи ходеше на училище, щеше да бъде по-поносимо.

— Представи си колко весело бихме прекарвали на връщане от училище — каза Томи.

— Да, пък и на отиване — добави Аника.

Колкото повече си мислеха за това, толкова по-досадно им се струваше, дето Пипи не ходи на училище, и накрая решиха, че ще се опитат да я убедят да се запише.

— Не можеш да си представиш каква симпатична учителка си имаме — каза Томи хитро на Пипи един следобед, когато той и Аника бяха на гости във Вила Вилекула, след като вече бяха научили прилежно уроците си.

— Да знаеш само колко е весело в училище — уверяваше я Аника. — Бих полудяла, ако не можех да отивам там.

Пипи седеше на ниско столче, потопила крака в легена, и ги миеше. Тя не продума, но така размърда пръстите на краката си, та водата се разплиска наоколо.

— Освен това там не се стои кой знае колко време — продължи Томи. — Само до два часа.

— Да, пък си имаме и Коледна, и Великденска, и лятна ваканция — добави Аника.

Пипи замислено хапеше палеца на единия си крак, без да каже нищо. Но изведнъж решително изсипа цялата вода от легена на пода, така че панталоните на Господин Нилсон, който седеше наблизо и си играеше с някакво огледало, съвършено се измокриха.

— Несправедливо е! — каза строго Пипи, без да я е грижа за отчаяния Господин Нилсон и за мокрите му панталони. — Съвсем несправедливо е! Не мога да понеса това!

— Какво именно? — учуди се Томи.

— След четири месеца е Коледа и вие ще имате ваканция. А аз, какво ще имам аз? — гласът на Пипи прозвуча тъжно. — Никаква ваканция, никаква, дори и най-малка Коледна ваканция — проточи жално тя. — Това не може да продължава така! От утре тръгвам на училище.

Томи и Аника заръкопляскаха от възторг.

— Ур-а-а! Тогава ще те чакаме пред нас в осем часа.

— О, не — каза Пипи. — Толкова рано не мога да тръгна. А освен това сигурно ще пристигна на кон.

Така и направи. На другия ден точно в 10 часа свали коня от верандата и малко по-късно всички жители на градчето се втурнаха към прозорците си, за да видят чий кон се е подплашил, та така препуска по улиците. Но те се лъжеха. Той не беше подплашен. Просто Пипи много бързаше за училище. Тя пристигна в луд галоп на двора, скочи в движение от коня, завърза го за едно дърво и отвори вратата на класната стая с такъв трясък, че Томи, Аника и техните кротки съученици подскочиха от чиновете.

— Привет-мривет! — изрева Пипи и размаха голямата си шапка. — Навреме ли идвам за уморението?

Томи и Аника бяха разказали на своята учителка за новата ученичка, която се казва Пипи Дългото чорапче. А и учителката беше слушала да се говори за Пипи в малкия градец и понеже беше много мила и добра учителка, реши да направи каквото може, за да се почувствува Пипи добре в училището.

Пипи се тръшна на един свободен чин, без никой да ѝ разреши. Но учителката не обърна внимание на нехайното ѝ поведение. Само ѝ каза любезно:

— Добре дошла в училище, мила Пипи. Надявам се, че тук ще ти хареса и че ще научиш много неща.

— Ами да; пък аз се надявам, че ще имам Коледна ваканция — каза Пипи. — Затова и дойдох. Справедливостта преди всичко!

— Каж ми първо всичките си имена — помоли я учителката, — за да те запиша.

— Името ми е Пипилота Виктуалия Транспаранта Ментолка Ефраимова Дългото чорапче, дъщеря на капитан Ефраим Дългия чорап, някога страшилище на моретата, а понастоящем негърски крал. Всъщност Пипи е галеното ми име, защото татко смяташе, че Пипилота е много дълго.

— Добре — каза учителката, — тогава и ние ще те наричаме Пипи. Хайде сега да проверя малко твоите знания. Ти си голямо момиче и сигурно знаеш много неща. Да започнем със смятане. Е, Пипи, можеш ли да ми кажеш колко прави седем и пет?

— Хм, като не знаеш, да не мислиш, че смятам да ти го кажа.

Децата впериха ужасени очи в Пипи. Учителката ѝ обясни, че в училище не се отговаря така: Освен това на учителката не се говори на «ти», а се казва «госпожице».

— Извинявам се много — промълви разкаяно Пипи, — но не знаех това. Вече няма да правя така.

— Надявам се — каза учителката, — а сега знай, че седем и пет прави дванайсет.

— Ето нà! — каза Пипи. — Ето че си го знаела! А тогава защо ме питаш? Ах, каква съм, пак ти говоря на «ти». Извинявай! — и Пипи се ощипа силно по ухото.

Учителката се престори, че не забелязва нищо и продължи изпита.

— Кажи, Пипи, колко мислиш, че прави осем и четири?

— Около шейсет и седем — предположи Пипи.

— Грешеш — каза учителката. — Осем и четири прави дванайсет.

— Слушай какво, леличко, започваш да прекаляваш. Та нали току-що ми каза, че седем и пет прави дванайсет. В края на краищата дори и в едно училище трябва да има известен ред. А всъщност щом си се увлякла като дете по тия глупости, върви в някой ъгъл да си смяташ, пък ни остави на мира да си играем на гоненица! Ох, пак казах «ти» — извика ужасена Пипи. — Моля те, прости ми още този път, а занапред ще се старая да не забравям.

Учителката се съгласи. Но реши, че засега няма смисъл да учи Пипи да смята и започна да изпитва другите деца.

— Томи, я ми отговори на този въпрос — каза тя. — «Ако Лиза има седем ябълки, а Аксел девет, колко ябълки имат двамата общо?»

— Да, кажи, Томи — намеси се Пипи, — пък ми отговори и на въпроса: «Ако Лиза я заболи стомах, а Аксел го заболи още повече, кой е виновен и откъде са задигнали ябълките?»

Учителката се помъчи да си даде вид, че не чува нищо и се обърна към Аника:

— Е, Аника, да вземем следния пример: Густав бил със своите другарчета на училищен излет. Когато тръгнал, имал една корона, а когато се прибрал, имал седем йоре¹¹. Колко е похарчил?

— Ами че да! — провикна се Пипи. — Искам да зная защо Густав е бил такъв прахосник, дали си е купил лимонада с тези пари и дали си е измил ушите, както трябва, преди да излезе от къщи?

Учителката реши да изостави смятането, като предположи, че на Пипи може би ще се хареса повече да учи буквите. Затова извади хубава картинка, на която беше нарисован таралеж. Пред носа на таралежа стоеше буквата «Т».

— Е, Пипи, сега ще видиш нещо забавно — рече тя бодро. — Това е таралеж. А буквата пред таралежа се нарича «Т».

— За нищо на света не мога да повярвам — усъмни се Пипи. — Та това е чертичка, а върху нея има друга малка чертичка. Но много ми се иска да разбера какво общо има с тях таралежът.

Учителката извади друга картинка, на която беше нарисована змия, и обясни на Пипи, че буквичката под нея е «З».

— Като става дума за змии — каза Пипи, — винаги се сецам как се борих седна огромна змия в Индия. Това беше страшна змия. Може да не повярвате, но беше дълга четиринадесет метра, зла като оса и всеки ден изяждаше по петима индуси и по две дечица за десерт. Веднъж поиска и мен да изяде за десерт, уви се около мен — г-р-р-р, — но аз си рекох «нали съм опитен моряк» и я ударих по главата — бум! — а тя изсъска: фс-с-с-с-с! — и тогава я ударих още веднъж — бум, а тя — пффт — взе, че умря. Та това значи ми било буквата «З». Извънредно забележително!

Пипи млъкна, за да си поеме дъх. Учителката вече си мислеше какво шумно и досадно дете е Пипи и предложи на децата да порисуват малко. Сигурно Пипи ще си рисува мирно и тихо, помисли тя, извади хартия и моливи и ги раздаде на децата.

— Рисувайте каквото искате — каза им тя и седна на катедрата да преглежда тетрадките.

След малко вдигна очи, за да види как върви рисуването. Всички деца гледаха Пипи, която лежеше на пода и увлечено рисуваше.

— Но, Пипи — каза нетърпеливо учителката, — защо не рисуваш на листа си?

— Листът се свърши отдавна, обаче моят кон не може да се побере на такъв малък жалък лист — обясни Пипи. — Точно сега му правя предните крака. Но като стигна до опашката, май че ще трябва да изляза в коридора.

Учителката напрегнато размишляваше.

— Какво ще кажете, да изпеем една песничка? — каза тя след малко.

Всички деца застанаха прави до чиновете си освен Пипи, която продължаваше да лежи на пода.

— Вие си пейте, пък аз ще си поотпочина — заяви тя. — От много учене и най-здравият може да се съсипе.

Сега вече търпението на учителката се изчерпа окончателно. Тя каза на децата да излязат на двора, защото искала да поговори насаме с Пипи. Когато двете останаха сами, Пипи стана и пристъпи към катедрата.

— Знаеш ли какво — каза тя, но веднага се поправи. — Знаеш ли какво, госпожице, много ми беше забавно да дойда да видя какво правите тук. Но надали ще идвам повече. Пък с Коледната ваканция да става каквото ще! Тук има премного ябълки, таралежи, змии и така нататък. Просто ми се замая главата. Надявам се, госпожице, че няма да ти бъде мъчно.

Но учителката отвърна, че ще ѝ бъде много мъчно, и то най-вече заедно Пипи дори не се е постарала да се държи прилично и че никое момиче, колкото и да му се ходи на училище, няма да бъде прието, ако се държи като Пипи.

— Лошо ли се държах? — Пипи беше смаяна. — Дори не подозирах — каза тя с много тъжен вид.

Никой не би могъл да изглежда така печален като Пипи, когато съжаляваше за нещо. Тя помълча малко, а после промълви с глас, който потреперваше:

— Виж, госпожице, когато имаш майка, която е ангел, и баща, който е негърски крал, а самата цял живот си обикаляла моретата, не можеш да знаеш как да се държиш в училище сред всичките тия ябълки и таралежи.

Тогава учителката каза, че я разбира, че не ѝ се сърди вече и че когато Пипи порасне още малко, би могла пак да дойде в училище. Пипи засия от радост и се провикна:

— Госпожице, колко си добра! И затова ти нося нещо, госпожице!

Пипи извади от джоба си изящно златно часовниче и го сложи на катедрата. Учителката каза, че не може да приеме такъв ценен подарък, но Пипи запротестира:

— Трябва да го вземеш! Иначе утре ще дойда пак и тогава да видиш какво ще стане!

После Пипи се втурна на двора и с един скок се метна на коня. Децата се струпаха около нея, за да потупат коня и да я изпратят.

— Де такива училища като в Аржентина — каза важно Пипи и гледаше децата отгоре. — Там трябва да идете. Великденската ваканция започва три дни след Коледната, а лятната — три дни след Великденската. Лятната ваканция свършва на 1 ноември и после наистина следва доста тежко време до Коледната ваканция, която започва на 11 ноември. Но човек се примирява, защото не дават уроци за в къщи. В Аржентина е строго забранено да се учат уроци. Понякога се случва някое малко аржентинче да се вмъкне в гардероба и да учи тайно, но горко му, ако майка му го усети. В училище изобщо нямат смятане и когато някое дете знае колко прави седем и пет, наказват го цял ден да стои в ъгъла, ако е било толкова глупаво да каже това на учителката си. Четене имат единствено в петък, и то само ако се намерят книги, които да четат. Но никога не се намират.

— Добре де, ами тогава какво правят в училище? — учуди се едно момченце.

— Ядат бонбони — отговори уверено Пипи. — Една дълга тръба свързва близката бонбонена фабрика с класната стая и оттам непрестанно извират бонбони, тъй че децата едва могат да ги изядат.

— А учителката какво прави? — недоумяваше едно момиченце.

— Сваля хартийките от бонбоните, глупаче — отвърна Пипи. — Да не мислиш, че децата сами правят това? Съвсем не! Те дори не ходят лично на училище, а пращат братята си.

Пипи размаха голямата си шапка.

— Довиждане, деца! — провикна се тя весело. — Скоро няма да ме видите. Но помнете винаги колко ябълки има Аксел, иначе ще бъдете нещастни. Ха-ха-ха!

Със звънлив смях Пипи пришпори коня, тъй че изпод копитата му се разхвърча чакъл, а прозорците на училищната сграда задрънчаха.

ДР: Препиши **красиво** онази част от текста, която най- много те е развеселила.

22.04 Тема: Правопис на прилагателните имена

1 задача: Прочети стихотворението. Кои прилагателни имена е използвал поетът?

Врабец

*Казват, че не съм **красив**,
че съм **рошав** и **свадлив**,
че не съм **добър** певец,
нито пък **голям** храбрец.
А пък аз и в **пек**, и в **студ**,
необлечен, **необут**,
все стоя си, всеки **знай**,
в моя **хубав** роден **край**.*

- При кои прилагателни имена има разлика между изговор и правопис? Как ще направим проверка?

2 задача: Провери дали прилагателните имена в двете колонки са правилно написани?

страхлив	грижовен
дъждовно	щастлив
студена	уморени

Помощ:

училищен - уча

страхлив – страх

дъждовен – дъжд

студена - студ

3 задача: В кои от подчертаните прилагателни имена има разлика между изговор и правопис? Препиши изреченията.

Видях голям пъстър папагал.

Духа топъл пролетен вятър.

Колата се движи по хлъзгав път.

Кумчо Вълчо е глунав, а Ежко Бежко – хитър.

Сънувах хубав сън.

- Превърни подчертаните прилагателни имена в ж. р. , в ср. р. и в мн. ч.

пъстър – пъстра – пъстро – пъстри

ЛИПСВА Ъ

топли → топ**Ъ**л хлъзг**а**ви → хлъзг**ав**

хитри → хит**Ъ**р хуб**а**ви → хуб**ав**

4 задача: Какви грешки е допуснал второкласникът? Препиши изреченията правилно в тетрадката си. **Изяви се като фотограф. Направи снимка на това упражнение и следващото. Изпрати ми снимката.**

Тешка рана заздравява, лоша дума не се забравя.

Без труд почивката не е сладка.

Косата на Мими е глатка и мека.

Бате Йонко е дъровит музикант.

В чашата има сулена вода.

Лесно бе с готоф модел!

На светал фон нарисуваното изпъкваше повече.

Пред мен стоеше един дрипъв младеж с чъровен и топал поглед.

5 задача: Подреди правилно думите в пословиците. Препиши ги красиво. Подчертай в тях прилагателните имена. **Изяви се като фотограф. Направи снимка на това упражнение и предишното. Изпрати ми снимката.**

✚ *не, Мокър, се бои, от дъжд*

✚ *меч, е остър, като, Езикът*

23.04 Тема: Описвам животно

1 задача: Отгатни гатанката.

*Под бук, лески, ели
върви кълбо с бодли.
И щом се убодеш,
за миг ще разбереш,
че то е*

2 задача: Прочети описанието.

Таралежът е бозайник. Има късо тяло и издължена муцунка. Коремчето му е кафеникаво. Гърбът му е покрит с бодли. Те са тъмнокафяви със светли връхчета. Когато се чувства застрашен, се свива на кълбо и ги използва за защита.

Таралежът може да плува, да се катери и дори да бяга. Храни се с плодове, жълъди, малки гризачи, жаби. От ранна есен започва да се приготвя за зимен сън. Събужда се през пролетта.

- *Опитай да нарисуваш таралежче, като използваш описанието, което прочете.*

- ✚ *тяло*
- ✚ *муцунка*
- ✚ *коремче*
- ✚ *гръб*
- ✚ *бодли*

3 задача: Първо състави устно описание на таралежчето, а след това запиши съставения текст. Помагай си с въпросите.

Какво тяло има таралежът?

Каква е муцунката му ?

Какво е по цвят коремчето му?

С какво е покрит гръбът му?

Какви са на цвят бодлите? За какво му служат те?

- *Изпрати ми написаното описание и картината, която си нарисувал, ако можеш.*

Преди много, много години гледах филм - „ Войната на таралежите“

Ако пожелаеш, можеш да го гледаш и ти на адрес : https://youtu.be/eNE_zgebR0s